

Na osnovu člana 228. tačka 8. Ustava Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije,

Savezno izvršno veće donosi

UREDBU O RATIFIKACIJI KONVENCIJE O POLITICI ZAPOŠLJAVANJA MEĐUNARODNE ORGANIZACIJE RADA BR. 122

(Sl. list SFRJ - Međunarodni ugovori br. 34/71)

Osnovni tekst na snazi od 13/08/1971 , u primeni od 13/08/1971

Član 1.

Ratifikuje se Konvencija o politici zapošljavanja Međunarodne organizacije rada br. 122, potpisana u Ženevi 13. jula 1964. godine, u originalu na francuskom jeziku.

Član 2.

Tekst Konvencije u originalu na francuskom jeziku ^[1] i u prevodu glasi:

122. Konvencija

KONVENCIJA O POLITICI ZAPOŠLJAVANJA

Generalna konferencija Međunarodne organizacije rada,

koju je u Ženevi sazvaio Administrativni savet Međunarodnog biroa rada i koja je održana 17. juna 1964. godine na svom četrdeset osmom zasjedanju,

smatrajući da Filadelfijska deklaracija priznaje svečanu obavezu Međunarodne organizacije rada da pomaže u raznim zemljama sveta sprovođenje programa koji mogu da ostvare punu zaposlenost i da uvodni deo Ustava Organizacije predviđa borbu protiv nezaposlenosti i garantovanje zarade koja može da obezbedi pristojne uslove za život,

smatrajući osim toga da je, u smislu Filadelfijske deklaracije, Međunarodna organizacija rada dužna da razmotri i uzme u obzir dejstvo ekonomske i finansijske politike na politiku zapošljavanja, u svetlosti osnovnog cilja da "sva ljudska bića, bez obzira na njihovu rasu, veroispovest ili pol, imaju pravo na materijalni progres i na duhovni razvoj u slobodi i dostojanstvu, u ekonomskoj bezbednosti i pod istim

uslovima",

smatrajući da Opšta deklaracija o pravima čoveka predviđa da "svako lice ima pravo na rad, na slobodan izbor svoga rada, na pravedne i zadovoljavajuće radne uslove i na zaštitu od nezaposlenosti",

imajući u vidu postojeće odredbe međunarodnih konvencija i preporuka o radu koje su u neposrednoj vezi sa politikom zapošljavanja, a posebno konvenciju i preporuku o službi zapošljavanja od 1948. godine, preporuku o profesionalnoj orijentaciji od 1949. godine, preporuku o stručnom obrazovanju od 1962. godine, kao i konvenciju i preporuku u vezi sa diskriminacijom (zapošljavanje i zanimanje) od 1953. godine,

smatrajući da bi ove instrumente trebalo uneti u širu sadržinu međunarodnog programa koji ima za cilj da obezbedi ekonomsku ekspanziju zasnovanu na punoj i slobodno izabranoj zaposlenosti,

pošto je odlučila da prihvati odredbe o politici zapošljavanja koje su sadržane u osmom pitanju na dnevnom redu zasedanja,

pošto je odlučila da ovi predlozi poprime oblik međunarodne konvencije,

usvaja, devetog dana jula hiljadu devet stotina šezdeset i četvrte, sledeću konvenciju koja će se zvati Konvencija o politici zapošljavanja od 1964. godine.

Član 1.

1. Radi podsticanja ekonomskog rasta i razvoja, podizanja životnog standarda, davanja odgovora na potrebe radne snage i rešavanja problema nezaposlenosti i nedovoljne zaposlenosti, svaki član će formulisati i primenjivati kao osnovni cilj, aktivnu politiku o unapređenju pune unosne i slobodno izabrane zaposlenosti.

2. Ta politika treba da teži da garantuje:

a) da će biti rada za sva raspoloživa lica i ona koja traže da rade,

b) da će taj rad biti što je moguće više unosan,

c) da će postojati slobodan izbor zaposlenja i da će svaki radnik imati mogućnost za sticanje potrebnih kvalifikacija za dobijanje posla koji mu odgovara i za korišćenje na tom poslu svojih kvalifikacija i talenta, bez obzira na njegovu rasu, boju kože, pol, veroispovest, politička shvatanja, nacionalno ili društveno poreklo.

3. Ova politika treba da vodi računa o stadijumu i nivou ekonomskog razvoja i drugim ekonomsko-društvenim ciljevima, a sprovodiće se putem metoda koje su prilagođene nacionalnim uslovima i običajima.

Član 2.

Svaki član treba, putem metoda koji su prilagođeni uslovima zemlje i u onoj meri u

kojoj ovi uslovi to dozvoljavaju:

- a) da redovno određuje i ponovo razmatra, u okviru usklađene ekonomske i društvene politike, mere koje se imaju usvojiti radi postizanja ciljeva pomenutih u članu 1,
- b) da donosi propise koje bi zahtevala primena ovih mera, uključujući tu, u slučaju potrebe, izradu programa.

Član 3.

U primeni ove konvencije treba konsultovati o politici zapošljavanja predstavnike krugova zainteresovanih za preduzimanje mera, i posebno predstavnike poslodavaca i radnika, kako bi se u potpunosti vodilo računa o njihovom iskustvu i njihovom mišljenju, da oni potpuno saraduju u izradi ove politike i pomaže traženju podrške u njenu korist.

Član 4.

Zvanične ratifikacije ove konvencije dostavljaju se generalnom direktoru Međunarodnog biroa rada koje on registruje.

Član 5.

1. Ova konvencija obavezuje samo članove Međunarodne organizacije rada čiju je ratifikaciju registrovao generalni direktor.
2. Ona stupa na snagu dvanaest meseci pošto generalni direktor registruje ratifikaciju dva člana.
3. Zatim, ova konvencija stupa na snagu za svakog člana dvanaest meseci pošto se njegova ratifikacija registruje.

Član 6.

1. Svaki član koji je ratifikovao ovu konvenciju može je otkazati posle isteka perioda od deset godina od njegovog prvobitnog stupanja na snagu, aktom koji dostavi generalnom direktoru Međunarodnog biroa rada i koji generalni direktor registruje. Otkazivanje ima dejstvo godinu dana posle njegovog registrovanja.
2. Svaki član koji je ratifikovao ovu konvenciju, i koji u roku od godinu dana posle isteka perioda od deset godina, navedenog u prethodnoj tački, ne bude iskoristio mogućnost otkazivanja koje predviđa ovaj član, obavezuje se za novi period od deset godina, i posle toga može da otkaže ovu konvenciju po isteku svakog perioda od deset godina pod uslovima koje predviđa ovaj član.

Član 7.

1. Generalni direktor Međunarodnog biroa rada obaveštava sve članove Međunarodne organizacije rada o registrovanju svih ratifikacija i otkazivanja koje

mu dostavljaju članovi Organizacije.

2. Saopštavajući članovima Organizacije registrovanje druge ratifikacije po redu koja mu bude dostavljena, generalni direktor skreće pažnju članovima Organizacije na dan stupanja na snagu ove konvencije.

Član 8.

Generalni direktor Međunarodnog biroa rada dostavlja generalnom sekretaru Ujedinjenih nacija, radi registrovanja, shodno članu 102. Povelje Ujedinjenih nacija, potpuna obaveštenja u vezi svih ratifikacija i svih otkazivanja koje registruje shodno prethodnim članovima.

Član 9.

Svaki put kada to bude smatrao potrebnim, Upravni odbor Međunarodnog biroa rada podnosi Generalnoj konferenciji izveštaj o primeni ove konvencije i razmatra da li je potrebno unošenje u dnevni red Konferencije pitanja njene potpune ili delimične revizije.

Član 10.

1. U slučaju da Konferencija usvoji novu konvenciju o potpunoj ili delimičnoj reviziji ove konvencije, i ukoliko nova konvencija ne određuje drukčije:

a) ratifikovanje od strane nekog člana nove konvencije o reviziji povlači punopravno bez obzira na gornji [član 6](#), neposredno otkazivanje ove konvencije, s tim da je nova konvencija o reviziji stupila na snagu,

b) počev od dana stupanja na snagu nove konvencije o reviziji, ova konvencija prestaje da bude otvorena članovima za ratifikaciju.

2. Ova konvencija ostaje u svakom slučaju na snazi u ovom obliku i sadržaju za one članove koji je budu ratifikovali a koji ne ratifikuju konvenciju o reviziji.

Član 11.

Francuska i engleska verzija teksta ove konvencije su podjednako verodostojne.

Gornji tekst je autentični tekst konvencije koja je propisno usvojena na Generalnoj konferenciji Međunarodne organizacije rada na njenom četrdeset osmom zasjedanju koje je održano u Ženevi, a koja je završena 9. jula 1964. godine.

U potvrdu čega su, trinaestog dana jula 1964. stavili svoje potpise

Predsednik Konferencije,

Andres Agullar Mawdsleu, s. r.

Generalni direktor Međunarodnog biroa rada,

David A. Morse, s. r.

Tekst Konvencije koja je ovde data tačna je kopija teksta koji je postao verodostojan potpisima Predsednika Međunarodne Konferencije rada i generalnog direktora Međunarodnog biroa rada.

Za generalnog direktora Međunarodnog biroa rada,

Francis Wolf, s. r. pravni savetnik Međunarodnog biroa rada

Član 3.

Ova uredba stupa na snagu osmog dana od dana objavljivanja u "Službenom listu SFRJ".

R s br. 51
17. marta 1971. godine
Beograd

Savezno izvršno veće

Predsednik,
Mitja Ribičič, s. r.

NAPOMENA EKSPERT-a:

^[1] Tekst na francuskom jeziku nije prikazan.

